Dobra Nowina
Poznań Ogrody
Tygodnik parafii pw. Chrystusa Dobrego Pasterza w Poznaniu
XV NIEDZIELA ZWYKŁA 12.07.2026 Nr 25/2026(1322)

EWANGELIA Mt 13,1-23

Tego dnia Jezus wyszedł z domu i usiadł nad jeziorem. Wnet zebrały się koło Niego tłumy tak wielkie, że wszedł do łodzi i usiadł, a cały lud stał na brzegu. I mówił im wiele w przypowieściach tymi słowami: Oto siewca wyszedł siać. A gdy siał niektóre [ziarna] padły na drogę, nadleciały ptaki i wydziobały je. Inne padły na miejsca skaliste, gdzie niewiele miały ziemi; i wnet powschodziły, bo gleba nie była głęboka. Lecz gdy słońce wzeszło, przypaliły się i uschły, bo nie miały korzenia. Inne znowu padły między ciernie, a ciernie wybujały i zagłuszyły je. Inne w końcu padły na ziemię żyzną i plon wydały, jedno stokrotny, drugie sześćdziesięciokrotny, a inne trzydziestokrotny. Kto ma uszy, niechaj słucha! Przystąpili do Niego uczniowie i zapytali: Dlaczego w przypowieściach mówisz do nich? On im odpowiedział: Wam dano poznać tajemnice królestwa niebieskiego, im zaś nie dano. Bo kto ma, temu będzie dodane, i nadmiar mieć będzie; kto zaś nie ma, temu zabiorą również to, co ma. Dlatego mówię do nich w przypowieściach, że otwartymi oczami nie widzą i otwartymi uszami nie słyszą ani nie rozumieją. Tak spełnia się na nich przepowiednia Izajasza: Słuchać będziecie, a nie zrozumiecie, patrzeć będziecie, a nie zobaczycie. Bo stwardniało serce tego ludu, ich uszy stępiały i oczy swe zamknęli, żeby oczami nie widzieli ani uszami nie słyszeli, ani swym sercem nie rozumieli: i nie nawrócili się, abym ich uzdrowił. Lecz szczęśliwe oczy wasze, że widzą, i uszy wasze, że słyszą. Bo zaprawdę, powiadam wam: Wielu proroków i sprawiedliwych pragnęło ujrzeć to, na co wy patrzycie, a nie ujrzeli; i usłyszeć to, co wy słyszycie, a nie usłyszeli. Wy zatem posłuchajcie przypowieści o siewcy! Do każdego, kto słucha słowa o królestwie, a nie rozumie go, przychodzi Zły i porywa to, co zasiane jest w jego sercu. Takiego człowieka oznacza ziarno posiane na drodze. Posiane na miejsce skaliste oznacza tego, kto słucha słowa i natychmiast z radością je przyjmuje; ale nie ma w sobie korzenia, lecz jest niestały. Gdy przyjdzie ucisk lub prześladowanie z powodu słowa, zaraz się załamuje. Posiane między ciernie oznacza tego, kto słucha słowa, lecz troski doczesne i ułuda bogactwa zagłuszają słowo, tak że zostaje bezowocne. Posiane w końcu na ziemię żyzną oznacza tego, kto słucha słowa i rozumie je. On też wydaje plon: jeden stokrotny, drugi sześćdziesięciokrotny, inny trzydziestokrotny.

Komentarz Dobrej Nowiny

Przypowieść o siewcy ukazuje, że to nie jakość ziarna decyduje o owocu, lecz stan gleby. Słowo Boże jest zawsze żywe i skuteczne, ale jego przyjęcie zależy od otwartości ludzkiego serca. Droga oznacza obojętność, skała – powierzchowność, ciernie – troski i pokusy świata, a żyzna ziemia – serce zdolne słuchać, rozumieć i wytrwale wypełniać wolę Boga. Jezus zachęca, by nie zniechęcać się pozorną bezowocnością głoszenia. Bóg nie przestaje siać, wierząc, że nawet twarde serce może stać się urodzajną glebą. Każdy uczeń jest zaproszony, aby codziennie przygotowywać swoje serce przez modlitwę, nawrócenie i życie sakramentalne, przynosząc owoc stokrotny

Kościół Najświętszego Serca Jezusa i św. Floriana Poznań ul. Kościelna 3

Wśród charakterystycznych budowli poznańskich Jeżyc szczególne miejsce zajmuje kościół Najświętszego Serca Jezusa i św. Floriana, potocznie nazywany „kościołem św. Floriana" lub „kościołem jeżyckim". Jego monumentalna bryła od ponad stu lat wpisuje się w krajobraz dzielnicy, przypominając o czasach gwałtownego rozwoju Jeżyc i przemian, jakie zachodziły w Poznaniu na przełomie XIX i XX wieku. Świątynia nie jest wyłącznie miejscem modlitwy – stanowi również ważny symbol lokalnej historii, świadectwo rozwoju miasta oraz miejsce związane z codziennym życiem wielu pokoleń mieszkańców.

Aby zrozumieć znaczenie kościoła, warto najpierw przyjrzeć się historii samych Jeżyc. Już w dokumencie z 1253 roku wystawionym przez księcia Przemysła II występują jako wieś służebna miasta Poznania. XVII wiek przywiódł do Jeżyc kolonistów z Bambergu, w mowie potocznej nazywanymi „Bambrami". Bamberki w charakterystycznych strojach można było przez lata oglądać na procesjach Bożego Ciała. Kościół Jeżycki w 1960 roku otrzymał strój Bamberki po zmarłej Antoninie Rypińskiej, która brała udział w procesjach Bożego Ciała przez około czterdzieści lat.

Jeżyce przyłączono do Poznania w 1900 roku.

Powodem tak późnego przyłączenia do Poznania były między innymi, niemieckie fortyfikacje, które uniemożliwiały rozwój miasta, mimo, że Jeżyce posiadały kanalizację, kamienne chodniki i połączenie tramwajowe w miastem.

POWSTANIE NOWEJ PARAFII

Teren Jeżyc należał do parafii Świętego Wojciecha. To tamtejszy proboszcz, ksiądz Władysław Woliński podjął się budowy nowego kościoła. Głównymi powodami takiej decyzji był wzrost ludności dzielnicy, duża odległość domostw mieszkańców od kościoła parafialnego oraz niezadowalający stan religijności i moralności, o czym napisał ksiądz Walenty Kolasiński w Nowej Parafii Jeżyckiej.

I tak w kwietniu 1890r. za zgodą administratora archidiecezji poznańskiejEdwarda Likowskiego proboszcz W. Woliński zakupił od państwa Tomczaków dwie parcele przy ul. Kościelnej płacąc za nie 32 900 marek. Akt sprzedaży jest najstarszym dokumentem dotyczącym parafii. Ponieważ cena gruntu znacznie przekraczała zasoby finansowe proboszcza św. Wojciecha, na zakup ziemi zaciągnięto dług, który ze składek wiernych i diecezji spłacono w sześć lat.

Na gruncie należącym już do kościoła, jeszcze w 1890r. wzniesiono klasztor Elżbietanek, które przybyły do Jeżyc w październiku tego roku. Siostry zajęły się prowadzeniem ochronki dla dzieci, opieką nad chorymi i ubogimi. W domu sióstr urządzono kaplicę, poświęconą Najświętszemu Sercu Jezusa, w której księża odprawiali nabożeństwa, chrzcili (to w tej kaplicy został ochrzczony mój dziadek Stanisław ur. w 1890rr.), udzielali ślubów. Granicami nowej parafii były obecne ulice: Marcelińska, Grunwaldzka, Matejki, Berwińskiego, Głogowska, Aleja Niepodległości, Puławskiego aż do Urbanowa, Sołacza i Winiar.

Przez następnych kilka lat trwała dyskusja, czy planowany kościół ma stać się świątynią nowej parafii, czy jedynie filią parafii św. Wojciecha.

Dyskusję przeciął akt o erygowaniu parafii z 28 czerwca 1894r.podjęty przez prymasaFloriana Stablewskiego, zatwierdzony przez pruskie Ministerstwo Spraw Duchownych i Szkolnych. Zezwolenie na budowę wydano 6 stycznia 1895.

Konkurs na nowy kościół wygrał projekt prof. Jana Rakowicza wzorowany na romańskim kościele w Schwäbisch Gmünd w Wirtembergii. Miała to być duża świątynia na 2500 osób.

Kamień węgielny został wmurowany 21 listopada 1897r.

W tym samym roku, w głosowaniu wybrano również patrona parafii – św. Floriana. Podwójne wezwanie zatwierdził papież Leon XIII i nadał podwójny przywilej odpustowy, w dzień św. Floriana oraz na uroczystość Serca Jezusowego. Z powodu wyboru św. Floriana na patrona (według legendy ten rzymski oficer ocalił płonącą wioskę przed całkowitym zniszczeniem, gasząc pożar za pomocą zaledwie jednego wiadra wody), świątynia stała się też kościołem garnizonowym straży pożarnej.

Jej pierwszym proboszczem został Walenty Kolasiński, który na dobre rozpoczął dzieło budowy. Budowla powstała z ofiar i darów wiernych w latach 1897-1899. Konsekracja świątyni miała miejsce w 1911r.

OPIS OBIEKTU

Kościół jest budowlą murowaną w stylu neoromańskiej bazyliki. Wzniesiony na rzucie krzyża łacińskiego z wyższą nawą główną i transeptem, niższym prezbiterium zamkniętym apsydą oraz niższymi bocznymi. Wnętrze kościoła trójnawowe, o długości 58 m i szerokości 34 m, nakryte drewnianym stropem belkowym bogato polichromowanym. Warto odnotować, iż koszt budowy oszacowano na 120 000 marek.

W sumie tej nie ujęto murowanego sklepienia a drewniane, gdyż murowane podwyższyłoby koszty o 50 000 marek. Mimo dodatkowych kosztów nie zrezygnowano z wieży kościelnej, pierwotnie o wysokości 61 m, obecnie obniżonej o 15 m przez zniszczenie wieży w czasie walk o Poznań w 1945r. Pierwsze dzwony odlane zostały w 1899 roku przez firmę Ulrich w Apoldzie. Dzwony tonacji c,f,g o pięknych ornamentach romańskich, zostały zrabowane w czasie I wojny światowej

przez Niemców. Podobny los spotkał dzwony odlane w 1926r. przez firmę Franciszka Felczyńskiego z Kałuszu w czasie II wojny światowej. Zaraz po wojnie pustą dzwonnicę zajęły trzy stalowe dzwony. Obecny zestaw dzwonów jest już czwartym kompletem służącym parafii i pochodzi z 1981r. dzięki zbiórce złomu metali kolorowych wśród parafian. Dzwony te noszą nazwy Najświętszego Serca Jezusowego (1190 kg-ton e), Maryi Królowej Polski (700 kg -ton cis), Świętego Józefa (580 kg -ton a), Świętego Floriana (350 kg – ton cis).
Wnętrze świątyni od początku projektowano z dużym rozmachem, wzorem kościołów przełomu XIX i XX wieku, które miały wzbudzać poczucie podniosłości i skupienia. Wysokie sklepienia, odpowiednio rozmieszczone okna oraz dekoracyjne elementy architektoniczne sprawiały, że wierni mogli odczuwać wyjątkową atmosferę miejsca.
Przywołajmy niektóre z nich jako turystyczną przynętę.

I tak portal z figurą Jezusa wskazującego lewą ręką na Swoje Serce, prawą błogosławiącego, autorstwa Władysława Marcinkowskiego. Nad portalem znajduje się rozeta z witrażem przedstawiającym Serce Jezusowe – największe tego rodzaju w Poznaniu.
W południowej nawie ufundowany przez Towarzystwo Przemysłowe ołtarz św. Floriana z 1900 roku. Następnie dobudowane ołtarze św. Józefa(fundacja Towarzystwa Robotników),Matki Boskiej Częstochowskiej (fundacja Bractwa Żywego Różańca Matek) oraz św. Izydora (fundacja Bractwa św. Izydora). Na pilastrze nawy głównej znajduje się bogato zdobiona, neobarokowa ambona pochodząca z 1928r. Po obydwu stronach prezbiterium znajdują się dębowe stalle z snycerskimi detalami ornamentalnymi i figuralnymi, ufundowane w 1937r. przez ówczesnego proboszcza Czesława Michałowicza. W kościele na uwagę zwracają witraże wykonane przez C.L. Turke z Żytawy oraz na sklepieniu secesyjne polichromie wykonane w latach 1910–1911 przez lwowiaka, ucznia szkoły matejkowskiej Tadeusza Sulimę-Popiela.
Nie sposób pominąć organów wykonanych przez firmę Walcker z Ludwisburga. W organach zainstalowanych jest 1996 piszczałek. Największa z nich – piszczałka C ma 5,48 m wysokości i waży 58 kg, natomiast najmniejsza ma zaledwie 0,5 cm wysokości i średnicę 4 mm.

WAŻNE WYDARZENIA

Kilka lat po wybudowaniu kościoła, w 1905 r., kiedy proboszczem był ksiądz Wacław Mayer powstał cmentarz parafialny przy ulicy Nowina, obecnie administrowany przez parafię Chrystusa Dobrego Pasterza.
Cmentarz od 9 lutego 1984r. pozostaje w Państwowym Rejestrze Zabytków.
Po odzyskaniu niepodległości – pamiętać musimy, że kościół powstał w czasie pruskiego zaboru, za proboszcza Franciszka Rucińskiego, odbyła się 19 czerwca 1919r. pierwszaulicami Jeżyc procesja Bożego Ciała. Dla mieszkańców było to nie tylko wydarzenie religijne, ale też patriotyczne. Po latach zaborów publiczne manifestowanie polskości miało ogromne znaczenie. Procesje z udziałem rodzin bamberskich w tradycyjnych strojach stały się potem charakterystycznym elementem Jeżyc.
Wybuch II wojny światowej, a w szczególności wkroczenie wojsk III Rzeszy do Poznania, zahamował rozwój parafii.
Dnia 6 października 1941r. władze okupacyjne zamknęły świątynię zmieniając ją na magazyn materiałów archiwalnych. Kościół i zakrystię ograbiono. Księży parafii jeżyckiej wywieziono do obozu koncentracyjnego w Dachau, a ks. proboszcza Czesława Michałowicza Niemcy po aresztowaniu w listopadzie 1939r. i osadzeniu w Forcie VII , rozstrzelali w zbiorowej egzekucji w Lesie Bytyńskim.
Podczas walk o miasto w styczniu i lutym 1945r. zniszczeniu uległy dachy kościoła i wieża.

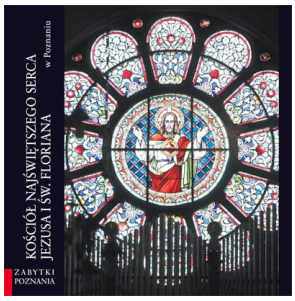

Po wyzwoleniu miasta, usunięto regały i przeniesiono archiwalia z kościoła. Wywózkę archiwaliów rozpoczęto 22 maja 1945r. Świątynię ponownie otwarto 5 czerwca 1945r. a pierwszą mszę odprawiono w lipcu 1945r.
Na terenie przykościelnym od 1919r. znajduje się grota Matki Boskiej z Lourdes. Od północnej strony kościoła ustawiona została w połowie 2016 roku figura Najświętszego Serca Pana Jezusa będąca repliką z pomnika wdzięczności z 1932r. zburzonego przez okupanta w październiku 1939r.
Kościół przechodził i nadal przechodzi zmiany wymagane współczesnością. Te za proboszcza Romana Kubickiego zostały docenione przez Ministerstwo Kultury i Sztuki nagrodą pierwszego stopnia dla najlepszego użytkownika obiektu zabytkowego za lata 1996-1997.
Bardzo ważnym wydarzeniem w historii kościoła było wpisanie go do rejestru zabytków Poznania pod numer A/M 198, dokonanym dnia 29.06.1977 r.
Od roku 2017 jest wielkopostnym kościołem stacyjnym.

ODPUSTY PARAFIALNE

Główny odpust ku czci św. Floriana przypada na 4 maja, w dzień liturgicznego wspomnienia tego świętego.
Natomiast uroczystość Najświętszego Serca Jezusa i odpust parafialny przypada w pierwszy piątek po oktawie Bożego Ciała. W 2026r. uroczystość przypadła 12 czerwca, którą zakończyła poznańska procesja Serca Jezusowego ulicą Dąbrowskiego, przez Most Teatralny na plac Adama Mickiewicza.
Procesji przewodniczył arcybiskup Zbigniew Zieliński.

Opr. Teresa Majtas-Przybecka

MYŚL TYGODNIA

Jeśli masz miłość, masz wszystko.
św. Augustyn

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE

XV NIEDZIELA ZWYKŁA
12. 07. 2026 R.

W poniedziałek 13 lipca o godz. 20.00 nabożeństwo fatimskie. Zapraszamy.

We środę 15 lipca przypada 31 rocznica śmierci księdza prałata Bolesława Jurgi. Msza św. o dar życia wiecznego dla niego o g.18.00.

W tym tygodniu w liturgii Kościoła wspominamy:

- w poniedziałek św. Andrzeja Świerada i Benedykta Pustelników
- w środę św. Bonawentury biskupa i doktora Kościoła
- w czwartek NMP z Góry Karmel

ZMIANY NA OKRES WAKACJI:

We wszystkie niedziele lipca i sierpnia nie będzie Mszy św. o 12.30., natomiast w dni powszednie od 1 lipca nie będzie Mszy św. o 7.30.
O godz. 8.00 wystawienie Najśw. Sakramentu i koronka do Miłosierdzia Bożego.:
Biuro parafialne czynne od 29 czerwca do 31 sierpnia :

- **w środy w godz. od 9.00-11 .00**
- **i we wtorki i czwartki w godz. 17.00-18.00.**

Okazja do spowiedzi 30 minut przed każdą Mszą św.
Nieczynna będzie biblioteka.

W minionym tygodniu zmarli nasi parafianie śp. Adam Urbaniak z ul. Szamotulskiej i śp. Jerzy Kulla również z ul. Szamotulskiej. Polećmy tych zmarłych Bożemu miłosierdziu – Dobry Jezu a nasz Panie …

KOŚCIÓŁ CIAŁEM CHRYSTUSA

Kościół nazywamy Ciałem Chrystusa. Kościół – w odróżnieniu od Ciała Chrystusa, które przyjmujemy w Komunii świętej - jest duchowym Ciałem Chrystusa. Kościół żyje i jest jednoczony działalnością Ducha Chrystusowego, co odróżnia go od każdej ziemskiej społeczności. Określenie Kościoła jako mistycznego Ciała Chrystusa sformułował w listach św. Paweł, który porównał w nich Kościół, czyli wspólnotę ochrzczonych, do ludzkiego ciała. W Pierwszym Liście do Koryntian czytamy: „Podobnie jak jedno jest ciało, choć składa się z wielu członków, a wszystkie członki ciała, mimo iż są liczne, stanowią jedno ciało, tak jest i z Chrystusem. Wszyscyśmy bowiem w jednym Duchu zostali ochrzczeni, aby stanowić jedno Ciało. Święty Paweł mówiąc w ten sposób o Kościele wskazuje na jedność wszystkich ochrzczonych z Chrystusem – Głową. Jest to tajemnicze – właśnie mistyczne zjednoczenie, gdyż z jednej strony stanowimy jedność, ale równocześnie każdy z nas pozostaje sobą. W Katechizmie Kościoła Katolickiego czytamy, że Chrystus „udzielając (...) swego Ducha, ukształtował swoich braci, wezwanych spośród wszystkich narodów, jako swoje Mistyczne Ciało” (KKK 788; por. KK 7). Jedność mistycznego Ciała Chrystusa najpełniej wyraża się wtedy, gdy gromadzimy się na Eucharystii i zbieramy się wokół ołtarza jako jedna wspólnota - młodzi i starsi, rodzice i dzieci, świeccy i duchowni. Możemy wtedy również najpełniej zjednoczyć się z Chrystusem jako Głową mistycznego Ciała, przyjmując Jego realne Ciało w Komunii świętej.To zespolenie Jezus zapowiedział na kartach Ewangelii, mówiąc: „Kto spożywa moje Ciało i Krew moją pije, trwa we Mnie, a Ja w nim” (J 6,56). Duszą tego ciała - wspólnoty ochrzczonych - jest Duch Święty „który (...) całe ciało ożywia, jednoczy i porusza” (KK 7). Ta „jedność Ciała Mistycznego rodzi i pobudza wśród wiernych miłość” oraz „przezwycięża wszystkie podziały” (KKK 791; por. KK 7), w myśl słów świętego Pawła: „Wy wszyscy, którzy zostaliście ochrzczeni w Chrystusie, przyoblekliście się w Chrystusa.Określenie Kościoła jako mistycznego Ciała Chrystusa uwydatnia prawdę, że jest on żywym organizmem o społeczno-religijnym, nadprzyrodzonym charakterze. W organizmie tym ochrzczeni tworzą mistyczną nierozdzielną jedność z Chrystusem – Głową Kościoła oraz między sobą. Spoiwem i zasadą tej jedności jest Duch Święty.

opr. Wiesław Grzybek

TYGODNIK PARAFII NA OGRODACH W POZNANIU
www.dobrypasterz.pl ISSN 1896-6110
REDAKCJA: Naczelny: ks. Bartosz Rojna; Zastępca naczelnego:Martyna Rajch; Redakcja: Wiesław Grzybek, Marek Rajch, Edyta Tuczyńska, Ewa Wika, Wojciech Wika, Teresa Majtas - Przybecka, Ewa Baran Współpraca: ks. kan. Tomasz Morasz, Adres redakcji: ul. Nowina 7, 60-589 Poznań, tel.: 61 847 35 70,
e-mail: redakcja.dobranowina@gmail.com Materiałów nie zamówionych redakcja nie zwraca. Zastrzegamy sobie prawo skracania i adiustacji tekstów oraz zmianę tytułów.
Nr konta Parafii; BOŚ S.A. O/ POZNAŃ; UL. J.H.DĄBROWSKIEGO 79A NR RACHUNKU 12 1540 1056 2001 8300 3548 0001
Pieniądze z ofiar za gazetkę są przeznaczone na pokrycie kosztów druku i rozwój tygodnika.